

Vida Mokrin Pauer

Štiri pesmi

V SMETANASTI PLAZMI TVOJE ČEZME PRELEPLJENE POZORNOSTI sem še najbolj vzgojena buba. Ni kaj, rada se imava in, o, bogu erotične trme in tebi hvala za zaupanje in lepo vedenje. Ko postanejo vedenja v moji z drsnimi naglavnimi tujci nabiti domišljjski glavi izgnana v zabito zabitost.

Preobrazbe potem stečejo na v bistvu ponavljajoč se, a le na videz dolgočasen način. Nevednost transa skače kot pulz, ki nima pojma o drugem drugega, razen o sebi in tebi, ukleščena zapriseženost. Neusmiljeno vrtati vanjo, odklopiti jo ali pustiti, da se prihuljeno ometulji in omedli v romantiki?

* * *

PEZA MI, kot bi mi po zasušeni mimosanjskosti plesali in plezali bloki tolmunov, išče prhko ali spužvasto skladišče. Za počivanje prestrašenosti z ostrim, blodnjo, držo, umetnostno bledim in zapovedanim. S pričesko tupiram luči, ratio me scuka, intuicija pa zmrši... V sponah oplešavljenje povezav; njihove natezalnice so

ocvetličene z brokatnimi sejemskimi pentljami, odišavljene s parfumi in znojem raznoličnih vibracij v izrazno nemirno neskončnih moških, ki jih zalivsko ljubim, če me v brzice pobožajo. A mame pa hudo težko ristanc strasiramo v okviru senčnih tolmunov; zarasle že ženske vemo, da je voda draga, dragocena, džungelska, v zraku.

* * *

KO NE MOREM NE IZ NE V SEBE, POMAGA EROTIKA, a jo je na žalost treba veseljaško nizko biti, drugače ne skonča, le perspektive nalaga in mi zaključke sključi. Opažam, če se opazujem, medtem ko me on zapeljuje, se spridim. Grda postanem, kot da skrivam umor pa samomor voljnih

mimoznih tipanj, spogledov, seveda, v spot in skoz grob srečeslovnih intuicij. Nato s potrjim pesniškim spolom kot osamitvena umetnost od lepe Vide zbežim na pomol. Ne jokati za naprej, nazaj, čepet, da preide pohabljen resničnost v manj opazno agregatno stanje; se mu ponujati skoz mrk.

* * *

ODKAR POSTAJAM SKUPAJ S KRIZO 90. LET MRKA, NE VABIM VEČ POEZIJE

v najino posteljo, ker mi tam samoočitajoče sanje razdrobi, ti pa začneš nevede škrtati z zobmi. Bolje je iz grenke prozaičnosti ljubiti se do sladke utrujenosti, vmes pa vedno poje izpovedka jedro penaste pesmi v prozi, da so vonji, okusi, otipi in ogledi še vedno spojeni in v srčici kot nekoč v predpotopnih brstenjih.

Raje jih imam na nočni omarici, pesnike zlate, tam so in upam, da mi bojo do smrti, da mi jih kdo, pa ne ti, ljubi, ali kaj – kuga, lakota in vojna, ne spodnesejo ne v pekel ne v raj. Z neukrotljivo bujnostjo njihovih erotik in poetik naj se moja kaplja rožne vode zavdano gosti v pljunek. Z njim prilepim znamko, namažem lubija in svoje porezane podplate, ko se vrnem in se k poeziji prevrnem.